

med en, jeg tilstaaer det, meget kummerlig Udgang. I Stedet for at erkende, hvad Alverden havde set, at det ærede Medlem og hans Meningsfæller havde Mangel paa Midler til at følge den Politik, de havde, vendte han det om og sagde, at vi havde ikke Midler til den Vej, vi vilde gaa. Han maa nu have Lov og har faaet Lov til at bruge det lille Kneb i Sommer, og det er ikke blevet ham taget ud af Nogen i Sommer, fordi hans Stilling til Midlerne var saadan, at han maatte tillægge os, at vi sagde, at vi ingen Midler havde, fordi han ingen kunde fremsføre for sin Politik. Men skal det blive ved, saa maa jeg dog sige, at det er aldrig blevet betvivlet af os, at Folket har Midler, og at det heller ikke er blevet benegtet, at vi kunde have drevet vor Politik igjennem ved Midler og ad Veie, som det er heldigt at undgaa; men det ærede Medlem kan ikke angive Midlerne for sin Politik ad den Vej, han vilde gaa frem. Det ærede Medlem sagde til Slutning, at den 7de November havde hans Meningsfæller ganske vist kunnet benytte deres Flertal til at tvinge Politiken ind paa den Vej, de vilde følge, men faktisk var det ikke sket. Jeg siger det ikke for at polemisere med det ærede Medlem. Det er mig om at gjøre at udtrykke mig saaledes, at det passer til, hvad det ærede Medlem har sagt. Udtrykkene ere ligegyldige; men Tanken var, at det ærede Medlem polemiserede imod, at jeg havde bebrejdet de Herrer, at de ikke den 7de November benyttede det relative Flertal eller det tilstrækkelig store Mindretal, de raadede over, til at tvinge os ind paa en Finantslovsnegtelse. Han sagde: „Hvad vilde det have nyttet? Den 8de November vilde det dog være blevet gjort om igjen.“ Det er en suldsædning Feiltagelse. Dersom Finantsloven var bleven forfattet den 7de November og ikke blot den foreløbige Lov, havde der derved været gjort et Skridt, der ikke kunde forstaaes paa anden Maade, end at det fra Folkethingets Side var en Erklæring om, at der under dette Ministerium ikke vilde blive givet nogen Bevilling. Naar et Folkething har gjort et saadant Skridt, kan det ikke gjøre det Modsatte Dagen efter. Det er en Umulighed. (Afbrudelse af Tauber). Nu siger det ærede Medlem for Slagelse (Tauber), der synes at have ganske andre Begreber end andre Mennecker om, hvad man kan gjøre, at dette var muligt. Men de Herrer kunde jo have prøvet, om det ikke var muligt ad den Vej at tvinge Folkethinget ind paa en Finantslovsnegtelse. Hvorfor prøvede de det ikke. Dersom de havde haft en virkelig Tro paa deres Sag, havde de gjort det. (Tauber: Vi havde ikke Tro paa de Herrer). Paa os behøvede de ikke at tro mere, end jeg tror paa dem. Men dersom de virkelig havde haft Tro paa deres egen Politik, saa maatte det være grundet paa, at de havde den Tro om Befolkningens Flersidighed, at

den ikke blot ikke var bange for en Konflikt, men at den ønskede en Konflikt saa hurtigt som muligt. Hvis der overhovedet har været nogen Mening i Alt, hvad de havde talt om deres Politik, saa maatte de tro, at Befolkningens store Flersidighed havde et Ønske om nu at komme ind paa en saa haard og lang Konflikt som muligt, eller jeg vil ikke sige lang, men alene haard; thi kunde man seire hurtigt, var det jo behageligt. Havde de haft den Tro, hvorfor havde de da ikke benyttet det Middel, de havde i Hænde til at drive Politiken ind paa den Vej, hvor de kunde faae den Befolkningens Billie sat igjennem, som de præsumerede? Nu tror jeg imidlertid, at de ærede Medlemmer ved nærmere Studium af Befolkningen, navnlig i Sommer, ere komne til Erkendelse af, at ligesom Befolkningen paa ingen Maade er bange for, naar det skal være, at tage den Kamp op for Grundloven og den grundlovmæssige Bevillingsret, man nu fører mod den nuværende Regjering, selv om den skulde vare i lang Tid, saa lader Befolkningen sig paa den anden Side ikke letindig drive ind i en saadan Kamp, før Alt er forsøgt for at undgaa den. Befolkningen ser langt alvorligere paa en saadan Kamp end det ærede Medlem for Kjøge (Hørup). Men dersom det ærede Medlem for Kjøge nu har faaet Die derpaa, saa er Grundlaget for hele hans Politik fra ifjor borte, og saa forstaaer jeg ikke, hvorfor han ikke i Diebladet vil støtte os. Et af To: Enten har det ærede Medlem altid haft den Mening, som han har nu, og saa forstaaer jeg ikke, hvorfor han har stillet sig, som han har gjort, eller han har ifjor haft en anden Mening, og da forstaaer jeg ikke, hvorfor han ikke har søgt at sætte den igjennem. Havde det ærede Medlem den 7de November den Mening om Befolkningen, som han har udtalt, hvorfor har han da ikke prøvet paa at sætte den Politik igjennem, som svarede dertil? Og havde han ikke den Mening, var der ingen Mening i hans Politik den Gang. De Herrer erklærede den Gang, at de vilde stille sig som Reservere. Deres Stilling var den, det har det ærede Medlem for Slagelse (Tauber) mange Gange til Overflod udtalt, at de vilde prøve og se, om det var muligt, at vort Parti med det Gode og ad Forhandlingens Vej kunde naae, hvad vi ønskede. (Tauber: Efter den 8de November?) Ja! baade før og efter den 8de November. Det forandrer slet ikke Sagen. Det er værd at lægge Mærke til, at det ærede Medlem og saa mange Andre med ham have erklæret, at deres Stilling var en reserveret Stilling, fordi de tvivlede om, hvorvidt det var muligt med det Gode at komme til et Resultat, og dersom det skulde vise sig, at det ikke skulde lykkes, vilde de paany gaa med os og føre Kampen ad anden Vej. Nu, det var konsequent; men det Standpunkt er for lange siden opgivet. Derfor siger jeg, at jeg kan ikke op-